

Почетак приче могла би да буде одлука о продаји Телекома Србије. Не треба тврдити, али није немогуће да, евентуални, купац Телекома жели чисту ситуацију пре него преузме власништво над једном од последњих фирми у власништву Републике Србије.

Ово би, опет, могло да значи да се радило о договору одређених структура са обе стране.

До те сумње долази се због ситуације где правих информација у случају са телефонима нема, између осталог, и због тога што су представници српског Телекома запосленима наложили да не дају никакве изјаве поводом настале ситуације, што ситуацију, опет, чини веома загонетном.

Од приче о Телекому Србије, наравно, битнија је чињеница да је сасвим транспарентан и неупитан циљ албанских структура на Косову да са ове територије нестане све што Србе задржава у уверењу да је Косово ипак, и даље, део Републике Србије.

Како не постоји могућност транспарентне комуникације између Београда и Приштине, до сада се није догодило да јавност буде обавештена о евентуалним договорима (којих је, ипак, било - као у случају плаћања струје јужно од Ибра, чему су претходила беспотребна и нехумана вишемесечна искључења) главну улогу у договорима око ове и сличних „акција“ косовских самопроглашених власти имају такозвани посредници.

Као једини расположиви посредници између ове две стране које званично не разговарају, осим Еулекса који се „не меша“ у оваква посла - појављују се косовски српски либерали, странка која је победила на новембарским изборима које је расписала влада из Приштине и странка која је, упркос гласном противљењу званичног Београда изласку Срба на нелегалне изборе, у овом тренутку једини српски политички субјект са којим разговарају и Београд и Приштина.

По себи, не би требало да је лоше било какво посредништво између две стране које

Пише: Ана Радмиловић
среда, 05 мај 2010 07:38

званично не разговарају - а морале би да разговарају зато што на тој територији живе неки Срби о којима би Република Србија требало да брине, што није лако уколико Србија не жели да разговара са окупатором. Оно што је, међутим, лоше то је посредовање под велом мистерије, непотпуне и међусобно неповезане информације које стижу до јавности, збуњивање како читалаца српских медија тако и оних Срба који су остали на територији о којој је реч.

Тако, на пример, човек треба да се игра Шерлока Холмса да би извео какав такав закључак из следећих информација.

Слободан Петровић председник је Странке Српских Либерала (СЛС) у влади Косова.

Осим тога, заменик је генералног директора косовске поште (ПТК) и кум једног од представника „тврде линије“ на северу Косова, а који је тренутно на једној од виших функција у министарству за Косово и Метохију, у влади Србије. (Један од оних који су недавно позивали Србе да „оштро реагују“ који су остали без сигнала, слуђени, сами по неким селима у албанском окружењу - чија би се „оштра реакција“ завршила врло предвидљиво).

Срби на југу нису, срећом, „оштро реаговали“ али су то урадили Срби на северу. Четири предајника словеначког оператера Ипко срушили су динамитом, да би пету антену (до 3 маја) срушили ручним бацачем. Ова „оштра реакција“ има везе са причом о „дестабилизацији региона“ јер је онима који је актуализују један од главних аргумената – очигледно велика количина оружја на северу Косова

Док Срби на северу „оштро реагују“ све се чешће да чути и једна нова, незванична, вест. То је прича коју је неки дан поменуо министар Рашић (СЛС) а ради се о некаквом „трећем оператеру“ на Косову (пored косовског „Ваља“ и словеначког „Ипко“) Овај оператер би био „српски“, тј власници би били Срби, био би јефтинији од словеначког и косовског али би (као што Срби плаћају струју албанском КЕК-у) порезе плаћао Приштини а мрежу косовској пошти (ПТК). Ко ће бити тај, евентуални, српски власник трећег провајдера на Косову, можда није ни битно. Оно што је, међутим, битно, јесте претпоставка ће да тај „трећи“ морати да потпише два уговора. Један са ПТК (косовском поштом), а други са Телекомом Србије, у чијем год он власништву био.

Пише: Ана Радмиловић
среда, 05 мај 2010 07:38

У међувремену косовски оператер „Ваља“ дели бесплатне картице српској сиротињи и смањује цене разговора према Србији.

Државни секретар Звонко Стевић најављује и обећава „оштру дипломатску борбу за телефоне!“

Е, сад, какве све то заједно има везе са причом о дестабилизацији региона?

Када се каже „дестабилизација региона“ мисли се на Косово, западну Македонију и југ Србије.

Са забринутошћу генералног секретара УН Бан Ки Муна за „ситуацију на северу“ сложили су се и Марко Јакшић и Оливер Ивановић који каже да ће напетост на северу сигурно ескалирати уколико косовски Албанци буду настојали да своје проблеме решавају тако што провоцирају Србе. „Север је стабилан само уколико се не дира“ каже Ивановић и додаје „јер је север такав какав јесте“. Марко Јакшић, са своје стране, сматра да су тензије на северу порасле од када је обелодањена „стратегија за север“.

Са друге стране, албански аналитичар Ветон Сурои сматра да се „регион западног Балкана“ и даље суочава са нестабилношћу, јер Србија својом политиком дестабилизује Косово и читав регион. У истом чланку он помиње и некакве „тајне преговоре“ где би две стране требало да се договоре

Наводно опозиционо „Самоопредељење“ Албина Куртија, опет, на помен преговора са Србијом прети нередима.

Под преговорима овде се мисли на причу о статусу и евентуалној подели Косова са којом се, званично, не слаже ниједна страна али за коју су расположени представници појединих странака и интелектуалих кругова и на једној и на другој страни.

Како дестабилизација Косова може да угрози безбедност „читавог региона“?

Овде се мисли првенствено на кампању (која се приписује само Србији, што опет није сасвим тачно) у вези са поделом Косова на северно (српско) и јужно (ваљда албанско) од Ибра. Показивањем колико је оружја на северу, за шта су послужила рушења Ипкових предајника, и некако истовременом акцијом косовске полиције на граници са Македонијом – ствара се утисак да „регион западног Балкана“ само што се поново не претвори у буре барута.

Уколико Србија (по коју је то, у овом тренутку, најопасније) прва потегне питање промене граница – биће окривљена, као и до сада, за све оно што би након тога могло да уследи. А то је стара прича о етнички цртаним границама – где би Албанци одмах активирали питање Медвеђа – Бујановац – Прешево, па затим западно Скопље, Тетово и Куманово, уз оно недефинисано парченце Црне Горе око Скадарског језера.

Док Срби у својим резерватима на југу слушају вести о томе како им је враћена телефонска мрежа (у Грачаници сте, на пример, најчешће у ромингу када разговарате преко свог 064 или 065 броја и имате да изаберете измедју црногорске, словеначке и још неких, мени непознатих, мрежа) и док се српски либерали који би требало да их представљају баве углавном тајним договорима са министарством за КиМ и, наравно, својим пословима које су подобијали од самопроглашених власти као награду за давање легитимитета независној држави, а српски медији преносе некад и ноторне неистине - неко остварује један по један зацртани циљ.

Неко је негде написао да се на Косову ништа не дешава случајно, тако и прича о телефонима јужно од Ибра (као и прича о плаћању струје јужно од Ибра која није била „случајна“) која наизглед нема везе са све чешћим помињањем „дестабилизације региона“ (у преводу - ново цртање граница) прича која, дакле, није само ствар самовоље косовске поште (ПТК) и бруталности косовске полиције да 23. априла у рану зору сруши српске предајнике и направи панику међу, углавном старим, становништвом по селима која су одсечена „од света“. Ти људи су, са својим страховима и траумама, ионако колатерална штета.